

Josep Rius-Camps, una vida de llibre

Ignasi Moreta publica un llibre-entrevista en què dona veu al reconegut bibliista

Eduard Brufau
Barcelona

El coneixement que posseeixen els savis només pren sentit quan es dona a conèixer i es transmet. Aquesta funció divulgadora és la que du a terme el llibre en format entrevista d'Ignasi Moreta, *Converses amb Josep Rius-Camps* (Fragmenta Editorial), que es va presentar el 8 d'abril passat a la Biblioteca Joan Fuster de Barcelona. Amb la presència del periodista Vicenç Villatoro, de l'hebraïsta Joan Ferrer, de l'autor i del mateix entrevistat, el públic present va poder obtenir un tast de la vida, el pensament i la fe d'aquest teòleg, bibliista i sacerdot.

Durant l'acte de presentació Josep Rius-Camps, fidel col·laborador d'aquest setmanari amb el seu comentari setmanal de l'evangeli, va deixar clar que es veu a si mateix sobretot com un investigador: «Sempre he investigat, des de petit, fent preguntes, fent-me pesat... i quan les respostes que se'm donaven no em satisfien això em duia a plantejar-me més coses». Aquesta voluntat de recerca explica l'impuls vital d'aquest gran expert en l'obra de Lluç i en el còdex Beza, que es va formar a Roma i a Múster (Alemanya) abans de tornar a Barcelona com a professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i instal·lar-se definitivament a l'ermita de Sant Pere de Reixac. Avui, ja retirat de la docència, dedica més temps que mai a la recerca.

Experiència de fe

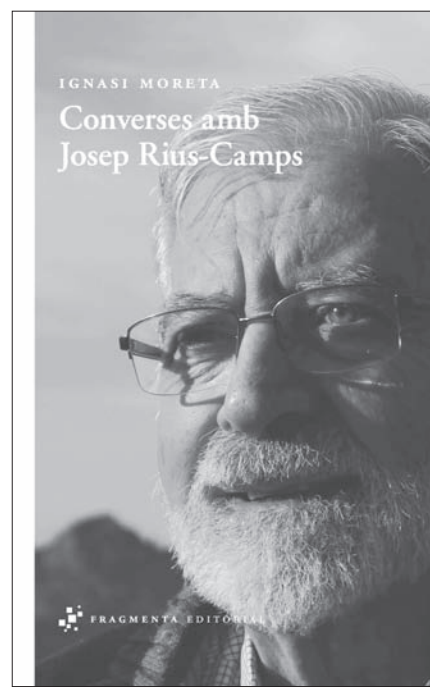
La gran novetat de *Converses amb Josep Rius-Camps* és que mostra de primera mà no només les seves recerques acadèmiques, sinó la vivència personal que el bibliista té de la fe cristiana. Per a Josep Rius-Camps la fe no és en cap cas una elucubració, sinó que «ser cristià ho identifico amb una experiència, no pas amb una professió de fe intel·lectual.» En el seu cas una de les seves experiències de fe més profundes va tenir lloc durant la seva estada a Roma, quan va entrar en contacte amb la Renovació Carismàtica

Agusti Codinach

Catòlica. Segons Rius-Camps l'experiència de fe, encara que és un fet personal, no es pot comprendre tan sols com el fruit d'una activitat psicològica de l'individu: «Almenys una part de la consciència no es pot explicar a través del joc de les neurones i les sinapsis. Va molt més enllà. L'esperit que hi ha en l'home és tangencial a la creació.» Segons l'eminent teòleg i bibliista les experiències de fe han d'obrir l'home al pla de Déu per a la humanitat i per a cada persona.

Com a complement necessari a aquesta experiència interior clau Josep Rius-Camps assenyala l'empressonament de la seva germana i el seu cunyat, implicats en la lluita antifranquista. Aquest fet dur, amb visites freqüents a la presó, amb patiment i tensió per a tota la família va completar aquella primera vivència. Per a Rius-Camps la vivència de fe ha de dur necessàriament a sortir d'un mateix, a donar conèixer als altres allò que un mateix viu: «Si tu tens una notícia, la comuniques perquè és bona, perquè abans has experimentat que és bona. No la imposes, perquè si ho

IGNASI MORETA
Converses amb Josep Rius-Camps
Fragmenta Editorial, 2014,
248 pàg.

fas ja no és bona notícia.» Per aquest motiu, segons l'expert en el còdex Beza el paper del cristià i de l'home en general a l'hora de comunicar la fe ha de ser sempre des de la més gran humilitat, perquè no és nostra sinó que ens és concedida: «Els líders han de ser conscients que fan un servei, i no cobrar-s'ho ni en vestimentes ni en privilegis de cap mena. L'esperit que hi ha en l'home és com una terminal de l'Esperit Sant.»

Josep Rius-Camps és un home savi, de fe profunda i amb una mirada penetrant que no es conforma amb qualsevol resposta, cosa que el du a rebutjar la superficialitat, les sortides fàcils i les modes, per més prestigioses que siguin. Això fa que no se'l pugui encasellar en cap corrent o tendència ni teològica, ni filosòfica, ni exegetica ni ideològica. L'autenticitat és una característica pròpia de les ànimes inquietes que busquen la bellesa i la veritat. Com ell mateix diu, «la bellesa, per a mi, forma part de la veritat. Si les coses no són belles, no estan ben disposades, vol dir que alguna cosa falla».

Pedralbes i el patrimoni salvat durant la guerra

Redacció / Barcelona

La guerra civil espanyola no només va provocar centenars de milers de morts, sinó també la destrucció de patrimoni cultural i documental. Catalunya va patir tant la crema d'esglésies i convents per part dels grups clercals anticlericals com els bombardejos indiscriminats del bàndol franquista. Per intentar salvar el màxim de patrimoni, personalitats del món cultural i la mateixa Generalitat van rescatar i emmagatzemar arxius i obres d'art en un lloc segur: el monestir de Santa Maria de Pedralbes, que a partir del 1938 es va convertir en l'Arxiu Històric General de Catalunya.

L'exposició *Patrimoni en temps de guerra. El Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. 1931-1941*,

«Patrimoni en temps de guerra. El Reial Monestir de Santa Maria de Pedralbes. 1931-1941»

Fins al 8 de desembre del 2014

MONESTIR DE PEDRALBES, BARCELONA

que es pot veure fins al 8 de desembre al mateix monestir, explica aquest episodi poc conegut de la nostra història recent. La mostra explica tota la tasca de salvació documental a través de fotografies i textos, amb noms i cognoms de les persones que ho van fer possible. Però a més també exposa alguna de les obres i documents que aquella valenta iniciativa va salvar d'una destrucció quasi segura. L'exposició tampoc no oblidava les vicissituds de la comunitat de clarisses de Pedralbes, que l'any 1936 va haver de fugir, com tantes altres comunitats religioses, per escapar de la violència anticlerical. La quarantena de religioses van poder tornar al seu històric monestir el 1941, any en què obres d'art i documents van tornar al lloc que els corresponia.